

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

2

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ

(*Ἴδε σελ. 59*).

Ἄριστόδημε! τῆς καταφρόνιας κακόμοιρο ἀποπαίδι καὶ τῆς καταλαλιᾶς θρέμα τῆς ξακουσμένης Σπάρτης καὶ ψεγάδι τῆς τοῦ τὰ ν ἢ ἐπὶ τᾶς γέννημα καὶ δοῦλε τῆς δειλείας βλαστὲ τοῦ νίκῃ ἢ θάνατος καὶ τέκνο τῆς φυγῆς· καμάρι τοῦ Εὐρώτα τοῦ μυριόδοξου καὶ λειποτάχτη τῶν Τειμπῶν τοῦ θείου Λεωνίδα σύντροφε διαλεχτὲ καὶ ἀδοξε προδοτὴ του· ἢ ἀδική σου, ἴσως, καὶ μαῦρι καταφρόνια, γὰρ πάντα θὰ μᾶς συγκινῇ, — γὰρ πάντα...

Πῶς ἤθελα νὰ τῶσβυνα τῆς ἱστορίας τὸ φύλλο, τὸ ἄσβεστο, ποῦ γράφει τὴ φυγὴ σου!..

Ἄριστόδημε! ἄτυχε ἄρρωστε τοῦ Ἄλπινοῦ, καὶ τοῦ Εὐρύτου σύντροφε ἀνάξιε νικημένε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ κορμιοῦ, καὶ ἀπὸ τὴ βαθύτερη ἀρρώστια τῆς ψυχῆς νικημένε· ἀδέξιε μιμητὴ τοῦ ἀρρώστου σου συντρόφου, καὶ προδοτὴ του· καταφρονητὴ τῆς δόξας τῆς παντοτεινῆς λιγύψυχε, καὶ ἄμοιρε αἰώνιας καταφρόνιας ζηλεφτὴ· ἢ ἀδική σου, ἴσως, καὶ ἄσπλαχνη καταφρόνια ἀφτὴ, γὰρ πάντα θὰ μᾶς συγκινῇ, — γὰρ πάντα...

Πῶς ἤθελα νὰ τῶσβυνα τῆς ἱστορίας τὸ φύλλο, τὸ ἄσβεστο ποῦ γράφει τὴ φυγὴ σου!..

Ἄριστόδημε! τῆς ἱστορίας αἰώνιε κατάδικε· ὁ κόσμος εἶνε ἀδικος· δὲν συχωραίει τὴν πρώτη ἁμαρτία μ' ὅσες κι ἂν τὸν ποτίσης καλωσύνης ὕστερα. Καὶ ἡ φυγὴ σου ἀπὸ τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν διακόσιω ἐνενηνταεννὰ τὸ δοξασμένο τὸ πλευρὸ, δὲν ἀποπλίθθηκε τέλεια, γὰρ τὴν ἱστορία τῶν αἰῶνων τὴν ἀδυσώπητη, μὲ τὸ δοξασμένο σου στίς Πλαταιῆς θάνατο! Οὔτε ἂν ἐπεφτες χίλιες φορὲς ἀκόμη, σὲ χίλιες ἄλλες Πλαταιῆς! Κ' ἢ ἀδική σου τύχη γὰρ πάντα θὰ μᾶς συγκινῇ, — γὰρ πάντα...

Πῶς ἤθελα νὰ τῶσβυνα τῆς ἱστορίας τὸ φύλλο, τὸ ἄσβεστο, ποῦ γράφει τὴ φυγὴ σου!..

Κ. ΠΑΣΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄνθῆ.— (*Κυττάζει τὸν θεὸν τῆς ὡς ἀρηρημένη. Μετ' ὀλίγον κάθηται καὶ ἀναλύεται εἰς δάκρυα*). Ἐγὼ φταίω... χί, χί, χί, ἐγώ...

Βένιερος.—Ἐ, τί ἐπαθες;

Ἄνθῆ.—Ἐθυ...μῶ...σζ...τε...

Βένιερος.—Ἐλα, ἔλα μὴν κλαῖς. Ἔτσι σέ το εἶπα... Μὲ σένα δὲν ἐθύμωσα διόλου. Ἐτένα σ' ἀγαπῶ. Κύτταζε μονάχα νὰ μὴν πῆς σέ κανένα τίποτε ἀπ' αὐτά... οὔτε τί μου εἶπες, οὔτε τί σου εἶπα...

Ἄνθῆ.—Ἦσον! (*κροταλίξει τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τῶν ὀδόντων*.)

Βένιερος.—Θὰ παίζης ἀπόψε καὶ σύ;

Ἄνθῆ.—Θὰ παίζω.

Βένιερος.—Νὰ λοιπὸν δυὸ δραχμῆς, γιὰ νὰ παίζης δυνατά.

Ἄνθῆ.—(*Μειδεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων τῆς*) Εὐχαριστῶ... Ξεύρετε θὰ κάμω συντροφιὰ μὲ τὴν Οὐρανία.

Βένιερος.—Νὰ κάμης. Ἔχουμε κ' ἓνα σωρὸ πράγματα ἀπόψε ποὺ σκεῖσουν. Τσάι, μπισκότα πιφούρ, κέϊζ, σάνδβιτς...

Ἄνθῆ.—(*γελᾷ κατευχαριστημένη*.) Σάνδβιτς!

Βένιερος.—Κρασί, κονιάκ, σαρτζέζ, κερασό, σιγαρέτα αἰγυπτιακά, (νᾶβγαῖναν τουλάχιστον τὰ ἐξοδά!)

Ἄνθῆ.—(*Αἶαν εἶθνομος*.) ὦ, αὐτὰ σὰς τὰ χαρίζω... Μὰ νὰ σὰς πῶ, θεῖε, νὰ ζῆτε. Γιατί συμπαῖτε τὰ χαρτιά μὲ τὴν καρρίτσα;

Βένιερος.—(*τρομάζων*) Σούτ! (*προσποιούμενος ἀμέσως ἀπλότητα*.) Ἄ δὲν βραδέσαι. Ἔτσι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα.

Ἄνθῆ.—Per passa tempo;

Βένιερος.—Ναί.

Ἄνθῆ.—Νὰ πάρω μιὰ καρρίτσα κ' ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω;

Βένιερος.—Ὅχι, ὄχι. εὐχαριστῶ! (*Μετά τινα σιγὴν ὡσεὶ μονολογῶν*) Ποῦ νὰ τα καταλάβης ἐσὺ αὐτὰ καὶ νὰ σου τᾶλεγα. Βρὲ παιδί! Ἡ Τύχη δὲν εἶνε τυρλὴ; Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ τῆς βάζω σημαδάκια στὸ δρόμο τῆς, γιὰ νὰ ἔλθῃ φρρρρρ! κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐμέ... Βέβαια!... (*Ἀκούονται βήματα εἰς τὸ σαλόνι*. Ὁ Βένιερος ροῖπτει τὴν καρρίτσα καὶ προσποιεῖται ὅτι μετροῖ τὰ παιγνιόχαρτα).

Γεῶργος.—(*ἀπομακρόνων τὸ παραπέτασμα*). Θεῖε! (ὁ Βένιερος μορφαίξει). Δὲν ἔρχεσθε μέσζ, σὰς παρακαλῶ; Ἔφερε τὰ χαρτιά ὁ Παντελῆς.

Βένιερος.—Ἀμέσως.

Γεώργος.—(προχωρῶν) Ἄ, καινούργιες τράπου-
λες! (ίσταται καὶ παρατηρεῖ ἐφ' ὅσον ὁ θεὸς του
τὰς μετρᾶ, μαζεύει καὶ ἐνθουλακόνει).

Βένερης.—(ἐγείρεται) Πᾶμε. (Ἐξέρχεται. Ὁ
Γεώργος ἀκολουθεῖ).

Ἄνθῆ.—(μυστηριωδῶς). Γεώργο! Γεώργο!

Γεώργος.—(Παραμερίζει τὸ παραπέτασμα) Δὲν
μπορῶ τώρα.

Ἄνθῆ.—Γιὰ κελό σου.

Γεώργος.—(στρέφει τὴν κεφαλὴν). Τί εἶνε;

Ἄνθῆ.—Τὸ θεῖο τὸν ἀγαπῶ διπλᾶ ἀπὸ σένα,
γιατί μου ἔδωσε ἓνα διπλό. (τῷ δεικνύει τὸ
δίπραχμον).

Γεώργος.—(φείγων) Ἀνόητη!

Ἄνθῆ.—Ἀνόητε! (Μαζεύει τὰ ἐργόχειρα, τὰ
κάνιστρα κτ.λ. καὶ φορτωμένη ἐξέρχεται διὰ τῆς
πρὸς τὰ δεξιᾶ θύρας, ἐν ᾧ τερετίζει «Ἐτίραξε
τὴν ἀνθισμένη μινθαλιά.» Ἡ σκηρὴ μένει ἐπ'
ὀλίγον κενή. Ἀκούεται ὁ κώδων τῆς θύρας. Μετ'
ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Εὐτύχιος ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Εὐτύχιος.—Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτοί;

Φραντζέσκα.—(ἀπὸ μέσα) Τώρα θὰ ἔλθουν τοὺς
εἰδοποιῶ.

Οὐρανία.—(εἰσέρχεται σιγῶν ἀμέσως, κρα-
τοῦσα ἀγκαλίδα ἀνθέων, τὴν ὁποῖαν ἀποθέτει ἐπὶ
τῆς τραπέζης). Σᾶς ἐνόησα ἀπὸ τὸ βῆμά σας...
Καθῆστε... (Ἀνοίγει ὀλωσδιόλου τὸ παραπέτασμα).

Εὐτύχιος.—Καὶ ἤλθατε...

Οὐρανία.—Ὅχι, ἐρχόμουν νὰ τοποθετήσω αὐτὰ
τὰ ἄνθη.

Εὐτύχιος.—(καθήμενος) Σκοτοῦρες πάλι ἀπόψε.

Οὐρανία.—Εὐχάριστες ὅμως... Μάρεσει νὰ βλέ-
πω κόσμο στὸ σπίτι... Στὸ δικό μας στὴ Σύρα δὲν
ἐδεχόμεθα ποτέ... ὅχι τώρα βέβαια μὲ τὴ δυστυχία,
ἀλλὰ καὶ πρῶτα, ποῦ εἴμεθα στὰ καλά μας. (Ταξι-
θετεῖ σκεύη καὶ ἐπιπλα).

Εὐτύχιος.—Γι' αὐτὸ σᾶς ἀρέσει. Ἄμα συνειθί-
σετε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ βαρεθῆτε.

Οὐρανία.—Ὅ, τι συνειθίσει κανεὶς, τὸ βαρύνεται;

Εὐτύχιος.—Ἄν δὲν ἀξίζῃ τὸ πρᾶγμα τὸ ἴδιο.

Οὐρανία.—Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι πολύ. Ἄφ' οὗ
μάλιστα ἀπὸ τώρα ἢ προετοιμασία, ἢ προσδοκία,
μάρεσει καλλίτερα ἀπὸ τὴ συναναστροφή τὴν ἴδια.
Τὸ πιστεύετε;

Εὐτύχιος.—Ὡ, τὸ πιστεύω. Δι' ὅλας τὰς εὐ-
γενεὶς ψυχᾶς, ἢ προσδοκία, τὸ ὄνειρον, εἶνε πλέον
ἀπολαυστικὸν ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀπὸ τὴν πραγ-
ματοποίησιν.

Οὐρανία.—Γιατί ἄρᾳ γε;

Εὐτύχιος.—Ἢ ζωηρὰ φαντασία προεξοφλεῖ
κάθε εὐτυχίαν.

Οὐρανία.—(θέτουσα ἄνθη εἰς διαφόρους ἀνθο-
δόχους.) Γι' αὐτὸ ἤθελα ὅλα ὅλα τὰ πράγματα
νὰ μένουν εἰς κατὰστασιν ὄνειρου.

Εὐτύχιος.—Ὅλα;

Οὐρανία.—Ὅλα, σᾶς βεβαιῶ.

Εὐτύχιος.—Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ πράγ-
ματα, ποῦ οὔτε συμφέρει, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ
μείνουν ὄνειρα.

Οὐρανία.—Παραδείγματος χάριν;

Εὐτύχιος.—Πολλά. νὰ ἔξαφνα. Ἐγὼ εἶχα τὴν
ἐλπίδα καὶ τὸ ὄνειρο νὰ γένω γιατρός. Πήγα,
ἔγεινα, ἔδωσα ἐξετάσεις, γύρισα, ἐπῆρα καὶ τὴν
ἄδειά μου. Τὸ ὄνειρο ἐτελείωσε· ἀλλὰ θὰ ἦτο
καλλίτερα νὰ μὴν εἶχε τελειώσει;

Οὐρανία.—Ἐτελείωσε, διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ
διαρκέσῃ. Ἄλλ' ἂν εἴμποροῦσε, θὰ ἦτο καλλίτε-
ρα. Σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἄνθος;

Εὐτύχιος.—Θαυμάσιον. Ὅλα μάρεσουν τώρα.
Καὶ τὰ ἄνθη, καὶ τὰ πουλιὰ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ
ἡ θάλασσα καὶ αὐτὲς ἀκόμη ἢ φραντζολίτσες
ποῦ ἀγόρασε ὁ θεὸς γιὰ τ' ἀποφινὰ σάνδβιτς.
(Τίς εἶδα ἔξω.)

Οὐρανία.—(μειδιῶσα) Κάθε τί στὴν ὥρα του.

Εὐτύχιος.—Κι' ἄλλο παράδειγμα: Ἐχετε τὴν
ἐλπίδα νὰ πάρετε τώρα γρήγορα μιὰ περιουσία.
Θὰ ἠθέλατε νὰ μείνετε αἰωνίως μὲ τὸ ὄνειρον;

Οὐρανία.—Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν; Μὰ νὰ
με πιστεύσετε. Ἐδῶ ἐπέσατε ἔξω. Ἦθελα νὰ ἐ-
τελείωνε τὸ ὄνειρον ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἡ
πραγματοποίησίν του.

Εὐτύχιος.—Μὲ ἄλλους λόγους νὰ διαψευσθῆ...

Οὐρανία.—Ναί.

Εὐτύχιος.—Μὰ πῶς;

Οὐρανία.—Τὰ χρήματα καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε
δύο πράγματα, ὀλωσδιόλου χωριστά. Καὶ μάλιστα
τὸ ἓνα ἐμποδίζει τὸ ἄλλο.

Εὐτύχιος.—Φοβεῖσθε μὴ χάσετε τὴν ἀγάπην,
ἂν ἔχετε χρήματα;

Οὐρανία.—Ναί, γιατί θὰ εἶμαι δύσπιστος εἰς
ὅλους. Καὶ ὁ δύσπιστος οὔτε νὰγαπηθῆ εἴμπορεῖ,
οὔτε νὰγαπήσῃ. Ἢ νομίζετε ὅτι μὲ θαυβόνουν αἱ
περιποιήσεις ποῦ μου κάμουν συγγενεὶς καὶ φίλοι,
ἀφοῦ τὸ ἔμαθον... ὅτι..

Εὐτύχιος.—Αὐτὲς τίς ἰδέες σᾶς τίς ἐνέπνευσε
ὁ Γεώργος. Μὴ τον ἀκούτε· ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολ-
λὸ τὸ Γεώργο· ἀλλὰ εἶνε ὑπερβολικός.

Οὐρανία.—Λέτε;

Εὐτύχιος.—Ναί. Μερικαὶ ἰδιαίτεροι περιστά-
σεις ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ σιέ-
πεται ἔτσι... Κόλακες καὶ φιλοχρηματοῦ ὑπάρχουν
εἰς τὸν κόσμον, ποῖος τὸ ἀρνείται; Ἄλλ' ἂν τὸ
ἀξίζετε πραγματικῶς, διατί νὰ μὴν πιστεύετε ὅτι
ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ σας ἀγαποῦν
χωρὶς συμφέρον, χωρὶς ὑπολογισμὸν;

Οὐρανία.—Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ μία χρο-
σὴ αἴγλη θαυβόνει τέσον...

Εὐτύχιος.—Ὅλους; Δὲν κάμετε καμμίαν ἐξαι-
ρεσιν; (Τὴν κωτᾶζει. Τὰ βλέμματά τωρ σφαι-
ρῶνται).

Οὐρανία.—Δέν ἀλλάζομεν ὀμιλίαν;
 Εὐτύχιος.—Φορεῖσθαι μήπως σᾶς παρεξηγή-
 σω; Ἔστο.

Οὐρανία.—Ἐπήγατε περίπατον;
 Εὐτύχιος.—Ναί.
 Οὐρανία.—Τί ὥραία λιακάδα σήμερα!... Ἐκά-
 ματε καμμίαν κάλῃν συνάντησιν;

Εὐτύχιος.—Τί εἶδος συνάντησιν;
 Οὐρανία.—Ἐεῦρω γώ, εἰς τὸν περίπατον.
 Εὐτύχιος.—Καί τι θέλετε νά πῆτε.

Οὐρανία.—Ὅχι, τίποτε.
 Εὐτύχιος.—Αὐτὸς εἶναι ὑπαινεγμός.
 Οὐρανία.—Σεῖς πταίτε. Δέν μου εἶπατε προ-
 χθές ὅτι...

Εὐτύχιος.—Τί;
 Οὐρανία.—Ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ἓνα πρόσωπο;
 Εὐτύχιος.—Σᾶς τὸ εἶπα..
 Οὐρανία.—Γι' αὐτὴ λοιπὸν σᾶς ρώτησα.
 Εὐτύχιος.—(Ἐρειρόμενος). Αὐτὴ δὲν βγήκε
 σήμερα περίπατο.

Οὐρανία.—Ὡστε δέν την εἶδατε σήμερα,
 Εὐτύχιος.—Τὴν εἶδα.
 Οὐρανία.—Εἰς τὸ παράθυρο; (μειδιά).
 Εὐτύχιος.—Δέν ἤξεύρω... Γιατί γελάτε;

(Ἀκολουθεῖ.)

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ἴδε σελ. 63).

— Διατί ὁ Κ. Νωρῆ νά μὴ μοῦ ὀμιλήσῃ πρὶν ἀποτεινῆ εἰς σέ τὴν αἴτησίν του; Ἀφοῦ εἶναι γάλλος ἔπρεπε νά συμμορφωθῆ πρὸς τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος του.

— Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀγγλίσ... Θεία, ἤμουν τό-
 τον εὐτυχῆς, μὴν ταράσσετε τὴν εὐτυχίαν μου,
 σᾶς παρακαλῶ.

Ἐγονάτισεν ἔμπρός εἰς τὴν λαίδυ Ἐθνας, μὲ
 μίαν στάσιν προσευχῆς θωπευτικῆς. Ἡ λαίδη ἔ-
 στειλεν ἐπάνω τῆς ἓνα βλέμμα ἀνεκφράστου τρυ-
 φερότητος, ἂν καὶ ἡ μορφή τῆς ἔμεινε σκεπτικῆ,
 καὶ ἀλλαγμένη ἀπὸ μίαν συλλογὴν.

— Παιδί μου, κανεὶς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ δέν
 ἐπιθυμεῖ αὐτὸν τὸν γάμον. ἀλλὰ ὅλο αὐτὸ εἶναι
 πολὺ ξαφνικὸ... γνωρίζεις τόσο λίγο τὸν Κ. Νωρῆ.

— Τόσο λίγο! ἀγαπητὴ θεία, δύο μῆνες τόρα
 βλεπόμεθα καθε μέρα!

— Ναί... ἔχεις δίκαιον... Καὶ ὅμως, πράγματι
 εἴμεθα ξένοι ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον.

Καὶ τόσον σιγὰ ὥστε νά μαντεύσῃ μᾶλλον
 πρὸσον ἤκουσεν ἡ Λίλιαν, ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς:

— Προέβλεπα πῶς αὐτὸ θὰ συνέβαινε, ἦτο
 μοιραῖον. Αὐτὸς ἢ ἓνας ἄλλος...

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἔπειτα ἐπα-
 νέλαθεν ἡσύχως.

— Πές μου πῶς συνέβη μετὰξὺ σᾶς τὸ πρᾶγμα;
 Καθημένη παρὰ τοὺς πόδας τῆς λαίδυ Ἐθνας
 ἡ Λίλιαν ἤρχισε νά διηγῆται. Ἡ θεία τῆς τὴν ἤ-
 κουε, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον γυρμένην πρὸς τὰ
 ἔμπρός, καὶ μὲ τὴν μορφήν ὠχρότερην τοῦ συνή-
 θους. Καὶ ὅταν ἡ κόρη ἐσιώπησε:

— Πιστεύω, ὅτι ὁ Κ. Νωρῆ σ' ἀγαπᾷ, παιδί
 μου· καὶ ἐλπίζω νά γίνῃς σύζυγός του, ναί, τὸ
 ἐλπίζω, εἶπε, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς
 Λίλιαν.

Ὅθ' ἔλεγε τις ὅμως ὅτι εἶχε μίαν κρυφὴν
 ἀμφιβολίαν διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἐλπί-
 δος, πού ἐπρόφεραν τὰ χεῖλη τῆς. Ἀλλὰ δέν
 ἐπρόσθεσε λέξιν πλέον, διὰ νά μὴ ταράξῃ τὸ
 παιδί.

V

Καμμία σπουδαία ἀνησυχία δέν ἐτάραξε τὴν καρ-
 δίαν τῆς Λίλιαν καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν.
 Καὶ ὅμως τὰπομεσήμερο τῆς ἰδίης ἡμέρας ὅταν
 ἔμεινε μόνη (ἡ λαίδυ Ἐθνας μετέβη εἰς τὸ Μοντρέ
 ὅπου τὴν περιμένε μίαν φίλη τῆς πάσχουσα) ἓνα
 ἀγωνίας ὅλας διόλου ἀδικαιολογήτου τὴν ἐκυρίευσεν
 ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀλλοκότου
 συμπεριφορᾶς τῆς θείας τῆς... Ἐάν ὁ Ροβέρτος ἦτο
 πλησίον τῆς, βεβαίως θὰ ἐξηλείφετο τάχιστα ἡ ἐν-
 τύπωσις αὐτή. Ὅθ' ἐδοκίμαζεν ἐκ νέου τὴν ἐμπιστο-
 σύνην, τὴν ὁποίαν τῆς ἐνέπνεεν ἡ πεποιθήσις ὅτι τί-
 ποτε πλέον εἰς τὸν κόσμον δέν ἠδύνατο νά τοὺς
 χωρίσῃ.

Ἄλλ' ἀνεχώρησεν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τῆς
 ἔδωκεν τὴν χαρὰν ἐκείνην πού δέν θὰ ἐτόλμα κανὲν
 ὄνειρευθῆ, καὶ πού τὴν ἄφηνεν, οὕτως εἶπεν, παρα-
 ζαλισμένην σὺν ἀπὸ ὄνειρον πού ἐφοβεῖτο ὡς ἐξ ἐν-
 στίκτου μήπως διαλυθῆ. Δέν ἠθέλησε νά συνοδεύσῃ
 τὴν λαίδυ Ἐθνας εἰς τὸ Μοντρέ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐφο-
 βεῖτο πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν περισπάσῃ ἐπάνω εἰς
 αὐτὴν τὴν ἀτελείωτην εὐτυχίαν πού τὴν ἐγέμιζεν ὀ-
 λόκληρον. Ἀλλὰ τόρα καθημένη σκεπτικῆ εἰς τὸ
 δωμάτιόν τῆς, ἀνίκανος διὰ πᾶσαν συνεχῆ ἐνα-
 σχόλησιν, ἐλυπεῖτο σχεδὸν πού ἦτο μοναχὴ τῆς·
 τὴν κατέλαβεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ βλέμματος μὲ
 τὸ ὅποιον τὴν περιέβαλεν ἡ θεία τῆς, μισὴν
 ὥραν πρὶν, ὅτε ἔφρουγεν ἓνός βλέμματος περιλύ-
 που, τρυφεροῦ, περιφύβου, τὸ ὅποιον ἀποτόμως
 τῆς ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν ὅλας τὰς λεπτομερείας
 τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης συνδιαλέξεως.

Καὶ τὴν ἐτάραξεν περισσότερον τὸ βλέμμα ἐ-
 κείνο διότι δέν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ πα-
 ρετήρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς θείας τῆς. Εἰς
 μερικάς περιστάσεις ἤδη, τὸν περασμένον χρόνον